

v e r e n i g i n g
O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N
Kon. goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr. 58 - gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abbon. DOVENETELWEG 57^a 2555 TD's-Gravenhage t. 070-684541
Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN's-Gravenhage t. 070-634101

W E E K B L A D

nadruk verboden

24e jaargang nr. 2

31 augustus 1979

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " het antwoord.

Goeden avond, vrienden.

Zoals altijd moet ik U allereerst er op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Maar dat wist U al en u denkt dus zelf na, ook op deze avond, waarop U alles zelf in handen hebt.

Het is immers de vijfde vrijdag in de maand en dat betekent:

V R A G E N A V O N D

= = = = =

Ik zou graag beginnen met de vragen die schriftelijk zijn ingediend.

x Door welke oorzaken ontstaat suikerziekte? Is er al een medicijn waardoor men beter kan worden? Wat is de beste leefwijze?

- Suikerziekte is een afwijking in het stofwisselingsproces waardoor suikers niet voldoende worden omgezet. Het bloedsuikergehalte kan te hoog worden, wordt onverwerkt door het lichaam afgescheiden enz.

De oorzaak is een onvoldoende productie van insuline door het lichaam maar ook andere afscheidingen zijn vaak te zwak of te sterk. Deze kwaal kan op vele verschillende wijzen ontstaan. Infecties b.v. kunnen resulteren in suikerziekte. Zo treedt b.v. tijdelijk een afscheiding van suiker in de urine en verhoging van het bloedsuikergehalte wel op bij een hevige ferunculose - steenpuisten.

Een andere vorm van suikerziekte is in feite een soort ouderdomsvervalsing, maar ook psychische spanningen kunnen deze verschijnselen veroorzaken. De ouderdomsvorm is niet te genezen, de andere vormen reageren op verandering van voeding en omstandigheden.

In alle gevallen kan worden gesproken van een verstoring van het hormonale evenwicht. Maar de door mij genoemde oorzaken vormen maar een klein deel van alle mogelijke oorzaken.

Op de vraag, of genezing mogelijk is kan ik antwoorden, dat deze soms spontaan voorkomt. Wel zijn er nu reeds verschillende geneeswijzen, waardoor men de kwaal terug kan dwingen.

Bij dit alles wil ik u er aan herinneren, dat in het westen met de daar heersende leefwijze, voedingswijze en spanningen het voorkomen van

deze kwaal dermate algemeen is dat het aantal gevallen een veelvoud is van de medisch gekonstateerde. Indien wij alle vormen van suikerziekte samen-tellen zou men kunnen spreken van een endemisch verschijnsel.

De geneeswijzen gaan uit van een toevoegen danwel het bevorderen van het afscheiden van stoffen, waardoor een voor het lichaam meer normale toe-stand bereikt kan worden. In enkele gevallen zien wij, dat het lichaam rea-geert door een normaler worden van de eigen afscheidingen. Daar, waar insuline wordt ingespoten gebeurt dit echter niet of bijna nooit.

Een oude geneeswijze, waarbij dit herstel wel in het lichaam op kan treden bestaat uit het zorgen voor een voldoende waterafscheiding. Veel drinken dus en daarbij veel rauwe peterselie eten. Hierdoor wordt zoveel suiker middels de urine afgevoerd, dat het lichaam de mogelijkheid krijgt zich te herstellen. Afdoende is deze therapie echter nooit geweest, ofschoon wel genezingen op deze wijze verkregen zijn.

Wat de beste leefwijze betreft: Bij de voeding dient men te beseffen dat een ruim gebruik van voedingsmiddelen en stoffen, waardoor water in de weefsels gebonden wordt, uit den boze is. B.v. geen overmatig gebruik van zout dus, Tenzij u de kwaal in zeer ernstige mate heeft is een zout-loos dieet niet noodzakelijk, maar zal men toch een zeer zoutarm dieet moe-ten aanhouden.

Ten tweede: lichaamsbeweging is belangrijk. Dus niet blijven zitten en uzelf beklagen. Hoe minder u beweegt, hoe groter de kans is dat het omzettingsproces in uw lichaam slechter verloopt. Indien u ouder bent is het toch noodzakelijk dat u tenminste een uur per dag flink in beweging bent, zo mogelijk verdeeld over twee of meer perioden.

Trimmen is niet noodzakelijk. Wandelen is goed, maar als dat niet gaat kunt u mogelijk als huisvrouw in het huis veel lichaamsbeweigingseisende taken vinden of, wanneer u op een kantoor werkt als man of vrouw te voet heen en terug gaan en bovendien zo nu en dan uw werk onderbreken voor b.v. het halen van zaken, brengen van mappen of iets dergelijks. Lange perioden zonder beweging dient men te vermijden. Desnoods elk uur even opstaan en iets doen.

Zorg er voor, dat u voldoende frisse lucht krijgt en probeer er voor te zorgen dat u ook voldoende zonlicht krijgt. In een zomer als deze is dit misschien niet altijd mogelijk, maar probeer het in ieder geval.

Suikerarme voeding is noodzakelijk. Vervangingsmiddelen voor suiker bestaan er wel, maar vermijdt een overmatig gebruik daarvan. Deze middelen kunnen o.m. voor lever en nieren onaangename nevenwerkingen vertonen. Gewen u er liever aan, minder zoet te eten en te drinken. En indien u snoepen wilt: een appel eten kan weinig kwaad, zolang u er geen 10 per dag eet.

Wilt U citrusvruchten eten, dan liever citroen of grapefruit dan man-darijnen en sinaasappels. Vermijd het vaak nuttigen van zacht fruit. Dit heeft gemeenlijk een grote hoeveelheid vruchtensuiker en is daarom min-der geschikt.

Houdt er bij uw maaltijden rekening mee, dat suikers ook in brood voorkomen, maar bovendien aan vele klaargemaakte gerechten zijn toegevoegd. Probeer daarom t.m. een broodmaaltijd door een rauwkostmaaltijd te vervangen. En indien u al vlees wilt of moet eten, vermijdt zoveel mogelijk gebraden vlees en hoed u voor worstsoorten, waarin men zowel met suiker als zout nogal eens royaal omspringt.

Middelen, die u lichamenlijk wat beter in de running houden zijn knof-look en uien, al zal vooral het eerste er mogelijk toe voeren, dat u sociaal minder in de running bent. Beiden bevatten echter stoffen, die u lichamenlijk nodig hebt en die er zelfs toe bij kunnen dragen dat op de duur uw kwaal minder ernstig wordt. Voldoende?

Levenstwijfels en dergelijke worden vaak omgezet in beperkingen die

x

wij onszelf opleggen, vaak onder het mom, dat dit ons noodlot is.

Hoe ziet u in dit verband het "lot" van de mens?

x

Lot is een woord dat wij gebruiken om het onverklaarbare gebeuren waaraan wij onszelf niet kunnen onttrekken voor onszelf te verklaren. In deze zin is het woord en begrip reeds van de oudheid uit overgeleverd.

Mensen zeggen echter vaak, dat iets hun lot is, omdat zij het op zich niet aanvaardbaar achten, maar gelijktijdig de strijd om het onaanvaardbare uit eigen leven te verwijderen ook niet willen aanvaarden. Ook wanneer men dingen doet, die men zelf niet juist acht, verontschuldigt men zich voor zichzelf door te stellen, dat dit nu eenmaal het noodlot is. Anderen zeggen dan, dat het hun karma was. Een ontvluchten aan eigen verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid dus, door zaken als onafwendbaar voor te stellen ofschoon zij dit niet zijn.

Wat zouden wij terecht als lot of noodlot kunnen omschrijven? In de eerste plaats het feit, dat de mens in een wereld wordt geboren waarin lichamelijk en vaak ook anderszins voor hem bepaalde beperkingen bestaan. In de tweede plaats maakt de mens deel uit van een gemeenschap, Binnen die gemeenschap zijn zijn mogelijkheden veelal beperkt. Ook deze beperkingen in zoverre die niet door eigen streven en werken doorbroken kunnen worden kan men terecht lot of noodlot noemen.

Verder is een mens zich in zijn stoffelijke vorm niet of t.m. niet voldoende bewust van zijn geestelijke werkelijkheid. Hierdoor is zijn denken en handelen vaak strijdig met elkander. Ook dit zou men het menselijk noodlot kunnen noemen. Voldoende?

x

Ron Hubbard heeft, steunende op oosterse denkwijzen, voor het westen een aantal technieken ontwikkeld. Ondanks de commerciële exploitatie zou het denkbaar kunnen zijn, dat deze werkwijze voor bepaalde mensen van geestelijk nut zou kunnen zijn.

-

Mogelijk is dit wel, maar voor de meesten niet waarschijnlijk. Scientologie is voornamelijk gebaseerd op het gebruik van een simpele leugendetector. Spanningen worden hierdoor snel kenbaar en men kan zo zijn eigen spanningen gemakkelijker leren ontdekken en mogelijk zelfs leren opheffen. De problemen oplossen is echter minder eenvoudig. Wanneer men daartoe nu grijpt naar een aantal regels, leuzen en spreuken, die niet eigen zijn aan de persoonlijkheid, ontstaat een konditionering. Soms doen anderen dit voor U, maar vele konditioneren in feite zichzelf.

Ik acht daarom het gebruik van deze technieken niet van gevaar ontbloot en bovendien voor de meeste mensen niet juist. Ook maak ik bezwaar tegen de sterke pressie op de mensen, om zichzelf uit te spreken en uit te leven. In scientologie speelt dit vooral in de z.g. seminariums een belangrijke rol. Voor enkelen zal dit goede resultaten hebben daar op deze wijze innerlijke gesl. eenheden naar buiten worden gebracht en daarna een zelfaanvaarding en innerlijke eenheid kan worden bereikt. Voor de meesten echter is er sprake van een toenemende stoornis in de psyche, waardoor innerlijke eenheid en zelfaanvaarding eerder worden geschaad. Ongeveer 3 mensen per duizend zullen goede resultaten kunnen bereiken, 997 mensen per duizend ondergaan echter een te grote stresssituatie die psychisch zowel als fysiek gevaarlijk is en blijvende gevolgen kan hebben.

Ik heb dus geen bezwaar tegen het systeem omdat het op zich en zond enig voorbehoud slecht is, maar omdat men kennelijk nog niet beschikt over de middelen en de methode - of daarover mogelijk niet wil beschikken - waardoor onderscheid kan worden gemaakt tussen degenen voor die het systeem gunstig werkt en de velen voor wie het noodlottig kan worden.

Overigens: veel van de z.g. wijsheid die u in deze dagen wordt geboden heet, al dan niet terecht, uit het verre oosten te stammen. Vroeger noemde men als bron vaak Egypte, maar sinds de oliecrisis is dat kennelijk niet meer zo "in".

Andere verkondigers grijpen naar oude openbaringen en komen aandragen

met de bijbel, de koren of andere oude geschriften om daarop hun leer en gezag te baseren. Werken die op zich mooi, wijs en mogelijk zelfs geheel juist zijn ook nog. Maar de vraag blijft, of deze leringen toepasbaar zijn op het heden, of de uitleggingen werkelijk volgens de bedoeling van de geschriften worden gegeven.

Steeds weer blijkt, dat die oude wijsheden en geloofsvormen in het heden alleen nog maar toepasbaar zijn, wanneer men de mensen konditioneert zodat de niet volledige of eenzijdig gehanteerde waarheid voor hen tot een albeheersend levenspatroon uitgroeit.

Hierdoor zijn deze mensen niet meer in staat zichzelf geheel te begrijpen of hun werkelijk ik te openbaren. Een bezwaar dat ik heb tegen elk te zeer dogmatisch gepredikt geloof, tegen elke konditionerende beïnvloeding, onverschillig of deze uitgaat van een kerk, een sekte of een politieke partij. Voldoende?

x Wat is het uitgangspunt en de waarde van scientologie? Hoe komt het dat mensen, die deze richting volgen behoren tot typen die ook in andere groepen en therapieën in hun huwelijk tot scheiding komen?

x Scheiding in het huwelijk is op het ogenblik naar ik meen een algemeen en overal voorkomend verschijnsel, dat volgens mij het gevolg is van de welvaart: Vroeger bleef men vaak bij elkaar omdat het te veel kostte om van elkaar af te gaan. Nu echter heeft men voldoende middelen en kan men zelfs een deel van de kosten van de scheiding vaak overhevelen naar de gemeenschap. Het gevolg is dat men in deze dagen om in feite onbelangrijke redenen en vaak zelfs ondoordacht besluit, de samenleving te beëindigen.

Wat de achtergronden betreft speelt het ikbeeld van de mens een rol. De achtergrond van denkwijzen als scientologie gaan uit van een ken jezelf en leer van je eigenschappen een zo goed mogelijk gebruik maken. Ontdek je eigen relatie met de wereld en ga dan uit van de bewezen feiten, zowel de feiten omtrent de wereld als omtrent jezelf.

De vraag is echter, of de partner de feiten op dezelfde wijze ziet. Bovendien is de gehele menselijke samenleving niet in de eerste plaats op feiten gebouwd, maar stoelt grotendeels op gevoelens, emoties. Op het ogenblik nu dat je probeert die algemeen menselijke gevoelens binnen een redelijk patroon te verwerken is de kans groot dat je je door niet besepte of voorheen onderdrukte gevoelens laat leiden. Waardoor de zin van de therapie of leer in haar tegendeel dreigt om te slaan.

Eenvoudig gezegd: iemand die zijn vijand te onpartijdig en te goed bestudeert zal op de duur die vijand ergens lief gaan hebben - als vijand - en zonder het te beseffen veel van diens gedragingen en werkwijzen voor zich overnemen. Uiteindelijk is men niet meer in staat, zijn vijand te bestrijden en kan men die vijand niet meer missen. Men wordt afhankelijk van hetgeen men probeert te bestrijden. Dit komt vaak voor.

Gaan wij de kern van scientologie maar ook bepaalde therapieën na zo blijkt het waarmaken van jezelf en kennen van jezelf vaak te voeren tot het propageren van een soort verplichte bandeloosheid. Ook dit is natuurlijk niet aanvaardbaar, omdat men zichzelf nu eenmaal niet bevrijden kan van spanningen wanneer men om van de ene spanning af te komen andere en vaak grotere spanningen moet ondergaan.

Het is duidelijk, dat dit tot echtscheidingen kan voeren. De leer is er nu eenmaal, het systeem bestaat nu eenmaal en het is geen wonder, dat vooral op het gebied van intermenselijke relaties de leerlingen te snel en zonder rekening te houden met anderen uitgaan van het standpunt "het leven met zijn mogelijkheden ligt voor je, dus gebruik het." Voldoende?

Ik stel dus, dat men in feite tot misbruiken komt en vaak nog ook door de z.g. leermeesters misbruikt wordt, tot men niet meer in staat blijkt te zijn een voor andere mensen normale emotionele band met medemensen aan

te gaan.

De reden en oorzaak zo k ik dan ook allereerst in het onvermogen van de mens een scheiding te maken tussen de algemene benadering, zoals deze op een op zich aanvaardbare wijze gegeven wordt en zijn persoonlijke situatie, waarbij de mens immers niet van algemene regels kan uitgaan, maar rekening dient te houden met zijn persoonlijke instelling, konditionering en wat dies meer zij. Is dit voldoende?

x Moet men dieren die gaan sterven en daartoe een plek hebben gezocht onder struiken, in een reeds gegraven gat e.d. bijstaan of moet men hen met rust laten?

- Laat ze. Een dier kent een aanvaarden van de dood, wanneer deze eenmaal als onvermijdelijk is erkend. Dit in tegenstelling tot de mens, die vaak vanuit angsten of een fantasiewereld, die in hem bestaat, probeert de dood te ontvluchten ook wanneer daartoe geen mogelijkheid meer bestaat.

Wanneer een dier sterft is sprake van een zuiver stoffelijk proces waarbij het grootste deel van de vermogens reeds op een ander, meer geestelijk niveau zal functioneren.

Hoever dit kan gaan kunt u vaak zien bij huisdieren. Wanneer huisdieren sterven zullen zij vaak kort voor hun dood de lichamelijke zwakte overwinnen, wat echter niet gebruikt zal worden om een laatste verzet tegen de dood tot stand te brengen, maar eerder om alsnog een laatste teken van genegenheid te geven aan de mensen, waarmede zij zich verwant gevoelen. Daarna zullen echter ook deze dieren ontspannen neervallen en inslapen. Zij vragen dus niet om bijstand of hulp. Voldoende?

x Wanneer iemand zelfmoord heeft gepleegd en is begraven zo zegt men dat deze onrustig is en steeds weer tot zijn lichaam terugkeert. Zou iemand die op gewone wijze sterft en na hen in het zelfde graf begraven worden hiervan ook last hebben?

- U vraagt dus zoiets als: kan een zelfmoordenaar in een lijkenflat overlast veroorzaken? Laat mij u geruststellen. In de eerste plaats is de zelfmoordenaar niet gebonden aan zijn lichaam, ook al stellen mensen dit soms wel eens. Zo iemand is gebonden aan het probleem, dat hij niet heeft kunnen oplossen. Zijn directe binding bestaat dus niet t.a.v. zijn graf, maar t.a.v. de omgeving, waarin dit probleem ontstond of tot culminatie kwam.

Ten tweede : Wanneer u overgaat en begraven wordt terwijl u een mens bent die redelijk heeft geleefd en dus niet aardgebonden is, dan laat u de rommel liggen waar zij ligt. Of een andere geest daar nu niet danwel vele malen doorheen loopt, zal u niet beroeren of interesseren. U bent immers niet meer gevoelig in of vanuit uw lichaam, maar zult ten hoogste geestelijk beroerd worden door gedachten die van nabij uw graf of van elders tot u worden gericht of op u zijn gericht.

Dergelijke gedachtenstralingen behoren tot de signalen die u ook als onstoffelijke geest ontvangt omdat zij deels tot uw wereld behoren. Daarop zult u dus ook kunnen reageren. Maar die geest die door uw graf loopt te ijsberen bemerkt u niet en zelfs wanneer u het misschien zoudt bemerken laat het u eenvoudig koud.

x Bo Yin Ka zegt in een van zijn boekjes dat alleen zelfmoordenaars en jong overgegangene kinderen reïncarneren daar dezen nog weinig of geen zielsontwikkeling hebben. De theosofie echter zegt dat wij allen zeer vele malen reïncarneren. Wat is juist?

- Het is niet Bo Yin Ka, maar Bo Yin Ra. Slecht geschreven? Geeft niet. Geen van beiden die u noemt hebben gelijk en toch hebben zij ook weer beiden een klein beetje gelijk:

Uw werkelijke bestaan is niet het stoffelijke maar iets wat wij als het ware geestelijke ik plegen te omschrijven. Een inkarnatie is een stoffelijke uiting en betekent een doelbewust verwerven van ervaringen

door het werkelijke ik.

Indien men daarin niet of niet in voldoende mate slaagt - wat bij kinderen en zelfmoordenaars het geval zou kunnen zijn, maar niet altijd - is de kans natuurlijk wel erg groot, dat je op korte termijn weer zult inkarneren.

Er zijn echter heel wat mensen die heilig worden geheten, met beelden als werkelijk groten worden gehuldigd, die in hun eigen leven nooit meer hebben geleerd dan het anderen iets tonen, wat zij innerlijk niet zijn. Ook dergelijke mensen kunnen niet zeggen, dat zij in hun ene leven voldoende ervaring hebben opgedaan om verdere inkarnaties overbodig te maken.

Indien wij uitgaan van het standpunt, dat elke mens een zeer groot aantal malen als mens moet inkarneren, zo vraag ik mij af, hoe men daartoe komt en vindt als enige mogelijkheid dat men de grens van het menszijn anders stelt dan wij, zodat men alle inkarnaties in voormenselijke vorm mee telt.

Over het algemeen heeft een ik dat in de menselijke vorm inkarneert t.m. 9 inkarnaties in andere vormen achter zich, mogelijk plantaardige maar waarschijnlijk vooral dierlijke vormen.

Een mens kan in één inkarnatie inderdaad zodanig geestelijk bewust worden dat verdere inkarnaties in de menselijke vorm niet meer noodzakelijk zijn. Indien wij uitgaan van de gemiddelde wereldbevolking op dit ogenblik, echter kunnen wij uitgaan van rond 10 voorgaande en maximaal 20 volgende inkarnaties. Deze getallen zijn een benadering en zullen gewijzigd worden wanneer grote veranderingen in het gemiddelde menselijke bewustzijn optreden.

Waar is dus, dat de meeste mensen nog meerdere malen zullen inkarneren. Dit is echter geen reden, om je op het aantal van je inkarnaties te beroemen. Een vriend van mij reageerde eens op iemand, die trots stelde een zeer oude ziel te zijn en reeds 323 malen geïnkarneerd te zijn: "En bent U dan nog steeds niet verder gekomen?"

Volgens mij moet u deze nuchtere opmerking maar onthouden. Wanneer je vele menselijke inkarnaties moet doormaken betekent dit eenvoudig dat je per leven niet bepaald veel bent opgeschoten. Maar hoe minder het aantal inkarnaties is, dat je nodig had, hoe beter je hebt geleefd en hoe groter je mogelijkheden zullen zijn om verder buiten te stof te streven en te leven. Voldoende?

x Heeft men voor dit leven al veel of weinig inkarnatie gehad? Vooral een adept?

- Dat is niet zonder meer te zeggen. Wanneer een adept alsnog inkarneert is wel zeker, dat dit een kwestie is van een taak die men op zich nam of het alsnog vervullen van een verplichting langs deze weg. Voor de bewustwording van het ik zijn zij echter niet meer noodzakelijk.

Er zullen zeker wel adepten zijn, die deze staat pas bereikten na zeg 90 of 100 inkarnaties. Anderen zullen mogelijk pas enkele menselijke inkarnaties beleef hebben. Met zekerheid is daarover niets te zeggen.

Gesteld kan echter worden, dat een adept die zijn innerlijke waarden en noodzaken volledig heeft erkend, geen behoefte meer zal hebben nogmaals te inkarneren en dit dan ook alleen dan zal doen, wanneer dit voortkomt uit een bewuste en persoonlijk geheel vrije keuze waarbij niet eigen bewustwording, maar overdracht van bewustwordingswaarden aan anderen het doel zal zijn. Voldoende?

x Een astroloog stelde, dat einde 1979 in Australië aardbevingen voor zullen komen. Kunt u daarover iets zeggen?

- Neen. Dit is mij niet bekend. Wanneer men zegt, dat er einde 1979 een groot aantal bevingen verwacht kan worden zo is dit volgens mij zeer waarschijnlijk.

Uitgaande van de lijnen, waarlangs reeds nu spanningen bestaan kan

men ongeveer een lijn trekken, die loopt vanaf Aden noordelijk langs Ceylon, Indonesie, dan via de eilandenbrug in de richting van de Amerika's. Een tweede, minder spanning dragende fout loopt inderdaad vanaf Aden zuidelijk, vandaar naar ongeveer het midden van Chili en dan in beide richtingen langs de kust.

Dit zijn de bestaande spanningslijnen en breuken, waarlangs dus het optreden van aardbevingen in deze tijd wel zeer waarschijnlijk is. Ik zie echter Australië zelf hierbij niet direct betrokken - al kan ik mij vergissen. De kans, dat Australië getroffen wordt door een aardbeving die origineert in die breuklijnen is wel zeer klein. Zou men spreken over de mogelijkheid dat bevingen optreden in en rond Tasmanie dan acht ik de mogelijkheid veel groter. De aanduiding einde 1979 lijkt mij echter ook in dit geval niet voldoende scherp gesteld. Volgens mij kan een dergelijke beving reeds nu optreden, maar blijft het gevaar daarvoor bestaan tot na 1980.

Zover ik na kan gaan is het zeer waarschijnlijk dat de spanningen rond de door mij aangeduide fouten in de aardkorst zich middels zowel grotere als vele kleine bevingen zullen ontladen in een periode van rond 2½ jaar. De vraag, waar hevige, en slechts kleine bevingen op zullen treden kan op grond van de bestaande feiten niet zonder meer juist worden beantwoord. Voldoende?

x Waarom verplaatsen zich langousten langs de zeebodem in lange rijen over afstanden van rond 80 k.m.?

- Een bevredigend antwoord is op deze vraag niet mogelijk tenzij men uitgaat van het standpunt - volgens mij juist - dat de lagere diersoorten een soort gemeenschappelijk bewustzijn of instinkt bezitten. Dit kan soms tot het ontstaan van een soort rasse of groeps persoonlijkheid voeren. In dergelijke gevallen zijn echter gewoontereacties denkbaar, die niet op de feiten van het heden berusten, maar voortkomen uit feiten die in het verleden vele malen zijn opgetreden.

In dit geval kunt u zo goed denken aan de reactie van de lemmingen als aan de genoemde trek van langousten, de trek van de glasaal e.d. Men kan deze zaken wel deels uit mogelijke feiten verklaren, maar dat een reactie daarop of een schijnbaar onredelijke handeling ondanks in wezen gunstige omstandigheden plaats vindt en altijd weer op gelijke wijze kan m.i. alleen verklaard worden uit een groepsbewustzijn, dat een geheugen bezit en volgens dit geheugen reageert, ook wanneer de daarin bevatte feiten onjuist geworden zijn.

De resulterende reactie - meestal een trek of iets dergelijks - zal volgens mij beschouwd moeten worden als een soort traditie en zal ook plaats vinden, wanneer er in de omgeving voor de soort geen feitelijk gevaar bestaat of enige reden aanwezig is tot een dergelijke reactie.

Eenlingen binnen de groep worden hierdoor ongeacht hun eigen besef en behoeften dermate beïnvloed, dat zij meestal in meerdere, maar soms bij enkelingen ook in mindere mate volgens het patroon reageren en zo hun normale gedragingen tijdelijk wijzigen. Voldoende?

x Waarvoor is de dwangmatige behoefte van sommige mannen te verklaren om zich als vrouw te kleden en te gaan gedragen?

- Ik vraag mij af, of men hier over dwangmatig kan spreken zonder gelijktijdig uit te gaan van een vroegere konditionering. Waarbij deze laatste meervan psychische dan fysieke aard zal zijn.

Sta mij overigens toe op te merken dat het vreemd is, dat men de kleding voor de beide sexen zo scherp van elkaar pleegt te onderscheiden. Er zijn tijden geweest, waarin dit niet of in veel mindere mate het geval was. Volgens mij is het een konditionering door de gemeenschap, waardoor men het in deze dagen b.v. wel aanvaardbaar vindt, dat een man een metalen ketting draagt met daaraan het een of andere symbool, maar het niet aanvaardbaar vindt, wanneer een man b.v. een parelsnoer zou dragen.

Waarom dient een vrouw dunne kousen te dragen en zal een man het beter met geitenharen sokken kunnen doen?

Dergelijke vragen kun je alleen beantwoorden wanneer je uitgaat van een in de gemeenschap bestaand patroon, dat geen redelijke basis heeft. Waarbij kan worden opgemerkt dat een ieder binnen de gemeenschap de neiging heeft op persoonlijke wijze enigszins van dit patroon af te wijken. Vandaar de mode.

Wat de genoemde psychische conditionering betreft: een mannelijk kind kan in zijn leven ontdekt hebben dat vrouwen in vele opzichten iets voor schijnen te hebben of gemakkelijker hun problemen oplossen. In andere gevallen werd men al reeds zeer jong getroffen door het feit, dat in de ogen van een man de bewegingen van een vrouw sierlijker zijn en meer redenen tot bewondering bieden dan die van een man.

De behoefte bewondering te ervaren en erkenning te vinden kan dan in een man - zonder dat dit overigens op zijn sexuele behoeften hoeft te slaan - de wens doen ontstaan, om zich uiterlijk te vereenzelvigen met deze in zijn gevoel bevoorrechte sexe.

Persoonlijk vindt ik dit geen belangrijke aberratie, maar vele mensen denken hierover kennelijk anders. Toch moet ik eerlijk zeggen dat, mede gezien de kledij die u elke keer weer op straat kunt zien en de wijze waarop men probeert daarbij zijn schoonheid te doen uitkomen, ik wel enig begrip kan koesteren voor een man, die mooie benen heeft en daarom ook wel eens graag in een minirok loopt. Voldoende?

Is het ter dood veroordelen van een mens aanvaardbaar? begaat degene die dit oordeel uitspreekt daarmee in feite geen moord? Soms stelt men dat door het invoeren van de doodstraf de kriminaliteit zal afnemen.

Of het uitspreken van een dergelijk vonnis moord is? Naar ik meen is dit slechts vanuit een bepaald standpunt het geval. Zoals de doodstraf zelf vanuit bepaalde standpunten niet aanvaardbaar is, maar vanuit andere standpunten juist weer noodzakelijk en onvermijdelijk genoemd kan worden. Het ligt er aan, hoe je de zaak beziet.

Indien men stelt, dat de kriminaliteit door de doodstraf afneemt zo vrees ik, dat men daarin in geen geval gelijk heeft: de misdadiger zal zijn daad n.l. niet begaan vanuit het denkbeeld, dat hij gesnapt zal worden, maar meent altijd tenminste een zeer goede kans te hebben om niet betrappt te worden.

Degenen, die zich door straffen laten afschrikken, zijn niet zeker van zichzelf en zullen ook tegenover andere strenge straffen reageren. Wie het gevoel heeft, gesnapt te worden zal zich in overeenstemming met deze verwachtingen gedragen.

De kans dat men gegrepen wordt is in b.v. de Usa, gezien het aantal aan moord schuldigen die daar gegrepen worden, klein: ongeveer 3 procent en in sommige streken nog minder.

Ik zou het volgende willen stellen: de doodstraf en ook straffen door verminking, zoals die op het ogenblik in een bepaald islamietisch land weer worden toegepast, zijn vanuit een sociaal standpunt wel aanvaardbaar.

De gemeenschap die haar regels heilig acht moet een overtreden van die regels bestraffen op een zodanige wijze, dat een herhaling van de misdaad op zijn minst erg moeilijk wordt. Wanneer je een dief een hand afslaat zal hij als dief algemeen kenbaar zijn en bovendien een gebrek hebben, waardoor het hem moeilijk zal vallen met hetzelfde gemak nogmaals te stelen.

Deze maatregelen zijn dus niet alleen straffen, maar vormen gelijktijdig een bescherming voor de gemeenschap. Een mens, die zich bij herhaling misdadig gedraagt door aantasting van het leven en de persoonlijke welstand in lichamelijke zin van anderen, doden betekent voor de maatschappij de eenvoudigste manier om deze mens als gevaar voor anderen uit te schakelen.

Ik ben dan ook van mening, dat de doodstraf onder bepaalde omstandigheden sociaal aanvaardbaar zou moeten worden geacht tenzij de mensen uitgaan van een standpunt, dat niet in de eerste plaats is gebaseerd op het in standhouden van het sociale mechanisme als zodanig en het veiligstellen van de deelnemers daarin, maar wordt uitgegaan van de primaire waarden van het menszijn.

Wij komen dan echter terecht - en vergeet dit niet - op een gebied dat beheerst wordt door emoties en geloof. Wanneer ik hieraan mijn eigen mening toevoeg dient u deze dan ook niet te beschouwen als een logische beredenering zonder meer.

Ik stel dat de mens, die niet in staat is, een leven terug te geven wanneer hij eenmaal iemand gedood heeft, het risico niet mag nemen dat hij ondanks alle onderzoek iemand ten onrechte ter dood veroordeelt.

Ik geloof dat zeer vele misdaden, ofschoon niet alle, begaan worden onder invloed van de maatschappij, het milieu. Waar dit het geval is zou men dan ook die maatschappij, dat milieu geheel moeten uitroeien om zekerheid te scheppen. Zolang men daartoe niet bereid is, mag men volgens mij de slachtoffers van deze door anderen geschapen omstandigheden en situaties evenmin ter dood brengen.

Ten laatste : geestelijk gezien is de doodstraf een zeer moeizame kwestie waarbij de bewustwording van de veroordeelde in vele gevallen zeer sterk wordt vertraagd. Dit, terwijl bovendien de emotionele beleving van deze doodstraf zodanig fel is, dat vijandschap en vervreemding van de mensheid, ja, afwijzing van alle licht hiervan het gevolg pleegt te zijn. Geestelijk gezien acht ik daarom de doodstraf niet juist en niet goed.

Indien u zich als mens zult willen gedragen zult u steeds weer moeten kiezen tussen de menselijkheid tegenover anderen en het handhaven van een maatschappij waarbinnen het bestaan van deze menselijkheid nog mogelijk is. Dit geldt ook t.a.v. de doodstraf, maar ik kan u mogelijk een voorbeeld geven dat voor u op het ogenblik eenvoudiger te volgen en te begrijpen is:

Nederland is een overbevolkt land, dat weliswaar nog enige welvaart bezit, maar druk bezig is ook deze steeds meer te verliezen.

Dit land neemt vluchtelingen op uit de gehele wereld, waaronder velen waarbij de vraag gerechtvaardigd is, of men hen terecht als vluchtelingen mag beschouwen. Zij vluchten n.l. niet voor een gevaar, maar in feite voor levensomstandigheden, die zij slechter achten dan wat zij hier aan zullen treffen of voor de gevolgen van eigen daden elders.

Ik stel nu: menselijk gezien kun je een ander niet in de ellende laten zitten. Maar uitgaande van dit land en de in de mensen daar bestaande behoefte om eigen levensstandaard altans enigszins op peil te houden zou men dergelijke immigrés niet meer mogen toelaten en zou men zelf velen, die hier nu een toevlucht hebben gevonden en merendeels leven op kosten van de gemeenschap of werkgelegenheid voor geboren leden van die gemeenschap voor zich opeisen, weg moeten werken, moeten uitwijzen.

Anders gezegd: het is sociaal niet meer aanvaardbaar, vreemdelingen in eigen land toe te laten, maar gelijktijdig is het vanuit een humanitair standpunt niet juist, hen af te wijzen of uit te wijzen. De keuze moet men dan zelf maar maken en het belangrijkste het zwaarste laten wegen.

Voldoende?

x Meningen zijn verdeeld t.a.v. het houden van vogels in een kooi. De een zegt, dat men het dier zijn vrijheid onthoudt, anderen weer dat de dieren te gedegenereerd zij om in vrijheid te leven en niet beter weten. Wanneer men deze dieren met liefde omringt, zijn zij gelukkig enz.

- De engel schuilt al in de vraagstelling. Je zoudt geen dieren gevangen moeten houden - en niet alleen het vogeltje. Want uw hond en kat, die immers vaak tegen hun aard in in huis moeten blijven en hoogstens zo nu en dan aan de lijn uitmogen om buiten iets te doen wat men liever niet

op het bankstel heeft, zijn in feite ook gevangenen.

Wanneer men op deze wijze wilde dieren, dus niet tam geboren dieren, wil houden, zo acht ik dit inderdaad een grote ontrechting en onjuist. Het vangen van wilde vogels om dezen in een kooi te houden vindt ik verwerpelijk en degene die dit doet zou men zelf ook eens een tijdlang in een dergelijke kooi moeten opsluiten opdat hij zou weten wat dat betekent.

Maar er zijn zoveel dieren, die gekweekt, geteeld zijn. Wanneer je een kanarie neemt en dit dier de buitenlucht instuurt, zal het na de eerste verrukkelijke ogenblikken van vrije vlucht lijden en zelfs ten onder gaan. Aan de andere kant zal dit dier, gewend als het is aan contact met mensen, wel degelijk in staat zijn een relatie met een mens op te bouwen. De kooi zelf wordt voor het dier zijn territorium, zijn gewende veiligheid. Zelfs wanneer de kooi openstaat, zal het dier daarin terugkeren of soms zelfs geheel weigeren, zijn eigen plek te verlaten.

Wij kunnen stellen dat in dergelijke gevallen de gevangenschap voor het dier iets geheel anders betekent zodat het houden van het dier in dit geval strookt met eigen geluk en beeld van belang en zekerheid van de gevangene.

Vele dieren zijn inderdaad zodanig gedegenereerd of gekonditioneerd dat zij in feite bij de mens thuis behoren. Voor hen zou vrijheid een vorm van wreedheid betekenen. Indien u uw hond of kat eenvoudig op straat zet, geeft u daarmee het dier de vrijheid, maar gelijktijdig maakt u het dier doodongelukkig. Zeker, het dier kan verwilderen en zich handhaven, maar het zal zich in die nieuwe situatie maar zelden prettig gevoelen. Is het dier in gevangenschap te oud geworden, dan zal het zelfs aan de zo geprezen vrijheid sterven.

Aanpassing aan de gevangenschap zien wij bij allerhande dieren. Steeds weer blijkt dat zij, zo zij aan verzorging gewend zijn, zich aan een werkelijke vrijheid niet meer aan kunnen passen en ook door hun wilde soortgenoten gemeenlijk niet worden aanvaard. Alleen met dieren, die een soortgelijke achtergrond hebben is soms kudde-vorming op korte termijn mogelijk, anders zal de mens door nazorg en het steeds groter maken van de vrijheid het dier zorgvuldigheid weer moeten gewinnen aan zijn oorspronkelijk milieu en de vrijheid - en gevaren - daarvan.

Toch is er een gevangenschap die m.i. verantwoord is. De mens blijkt zoveel wilde soorten uit te roeien, dat het alleen nog mogelijk is, de soort in gevangenschap te kweken en zo in stand te houden.

Ik geef toe, dat men de eerste gevangen wilde dieren daarmee onrecht aandoet, maar de soort wordt zo tenminste voor uitsterven behoed. De nakomelingen zullen zich steeds meer aanpassen aan de wereld en leefwijze, die de mens hen biedt - zoals u in dierentuinen vaak kunt zien.

Zouden er te veel nakomelingen zijn dan is er altijd nog de mogelijkheid hen, ofschoon dit zoals gezegd een moeizaam proces is, weer aan vrijheid te gewinnen en uit te zetten in voor hen geeigende gebieden. Niet de zo uitgezette dieren zelf, maar wel hun nakomelingen gaan dan op de duur weer het oorspronkelijke gedragspatroon van de soort vertonen en kunnen zichzelf redden. Voldoende?

x Na de dood moet men eerst enige tijd in de astrale wereld doorbrengen alvorens in de geestelijke wereld te komen

- Wie zegt dat? Ik zou dit graag willen weten. Voor mij is dit iets geheel nieuws en ik leer graag.

x Er staat nog achter: behoren zomerland e.d. tot de astrale of de geestelijke wereld?

- Zomerland en dergelijke werelden zijn z.g. gedachtenwerelden en behoren tot het zuivere gebied van de geest.

Een astrale wereld is juist een wereld, waarin geen werkelijk geestelijk leven bestaat. Het is een wereld, waarin zeer fijne materie

door gekoncentreerde gedachten vorm aan kan nemen. Er ontstaan zo tijdelijke vormen, die echter altijd vanuit andere dan de astrale wereld worden beïnvloed, zodat gesproken kan worden over menselijke of geestelijke invloeden, die door deze vormen in de astrale wereld werkzaam zijn.

Op grond van mijn waarnemingen en ervaringen moet ik dan ook ontkennen, dat een ieder die op aarde sterft eerst een tijdje in de astrale wereld door moet brengen, ook al zal het astrale voertuig in deze wereld nog enige tijd bestaan voor het verval. Het is dan echter niet bezielde.

Wel geldt bijna altijd de volgende regel: degene die sterft zal, na een eerste contact met zijn nieuwe wereld, een periode in een soort sluimering doorbrengen, waarin hij de belangrijkste perioden van zijn nu ten einde gekomen stoffelijk leven nog eens herleeft, zodat hij op deze wijze gekonfronteerd wordt met de werkelijke betekenis van alles, wat hij op aarde heeft gedaan en is geweest.

Maar ook dit is een geestelijke proces en speelt zich in de entiteit zelf af en heeft daarom niets te maken met de astrale wereld. Voldoende? Ik weet, dat er mensen zijn, die zomerland klasseren als een astrale wereld. Maar dan moeten zij ook aanvaarden, dat men vanuit die astrale wereld weer direct kan inkarneren. Om velerlei redenen geef ik daarom de voorkeur aan het hanteren van een juistere definitie van de astrale wereld, die luidt:

De astrale wereld is een semi-materiele wereld waarin kleine materie-deeltjes door de spanningsvelden van denkbeelden zodanig gegroepeerd kunnen worden dat daarin vormen en gestalten ontstaan, die van buitenaf bezielde en bestuurd worden, maar door hun halfmateriele vorm wel directe invloed kunnen uitoefenen op de materie en de stofmens. Voldoende?

x Voor sommige mensen wordt beweerd, dat de mens een bepaalde hoeveelheid levensenergie meekrijgt door zijn stoffelijk bestaan. Indien men dood zou gaan voor die gehele hoeveelheid verbruikt is, zou de mens dan deze energie in de astrale wereld eerst moeten gebruiken alvorens verder te kunnen gaan?

- Ik zal proberen het duidelijk te maken, maar vindt de vraag wat eigenaardig. U stelt hier in feite: iemand die gaat zwemmen in een zwembad neemt een kruik met water mee. Wanneer hij deze niet leegheeft voor hij aan de andere kant komt, moet hij doorgaan, tot alles opgedronken is. Wat ook nog zou kunnen betekenen, dat dan het gehele zwembad leeg moet zijn.

Materiele levensenergie is, zolang men in de stof verkeert, altijd en overal rond u aanwezig. Dit geldt overigens ook voor een groot deel van de spirituele invloeden. En ook dezen zijn allen als een vorm van levensenergie te omschrijven.

Het is dus niet zo, dat u een vaste hoeveelheid daarvan "meekrijgt". De mogelijkheid, de levenskracht van buitenaf in voldoende mate op te nemen is mede afhankelijk van uw lichamelijk konditie en geestelijke toestand. Elke mens heeft in zich wel een kleine voorraad, maar de een zal onder omstandigheden meer op kunnen nemen dan de ander.

Indien men het echter alleen zou moeten stellen met de voorraad levensenergie, die men in de prenatale periode in zich opslaat zouden de mensen niet oud worden en iemand van 9 jaar zou dan al een methusalem zijn.

Na de eerste weken van zijn aardse bestaan leeft de mens dus op energie, die hij ontleent aan zijn omgeving. En ik neem aan dat u hierdoor meteen duidelijk is geworden dat het "eerst verbruiken van resterende levensenergie in de astrale wereld" geen zinvolle uitspraak is. Want een dergelijk overschot bestaat nu eenmaal niet.

Wanneer u overgaat zal dit het gevolg kunnen zijn van een niet meer in staat zijn, voldoende levensenergie op te nemen. Bij ongelukken speelt iets dergelijks, daar de in het ik aanwezige levensenergie veelal door shock of wonden af kan vloeien naar de omgeving in grotere mate

dan het mogelijk is, deze op te nemen.

U beschikt ten allen tijde over geestelijke levensenergie, die ook aanwezig blijft na de dood, maar dan alléén voor de geestelijke voertuigen van belang kan zijn. Hetgeen u daarvan op het ogenblik van overgaan nog bezit zal dus eenvoudig deel blijven van uw persoonlijkheid en gebruikt kunnen worden door de geestelijke voertuigen. De wereld die je na de dood betreedt is echter afhankelijk van het verworven bewustzijn en heeft niets te maken met de hoeveelheid geestelijke energie, waarover men beschikken kan.

Wie kort na zijn dood over veel geestelijke energie beschikt heeft wel het voordeel, dat hij zich in de wereld, die zijn besef hem doet bereiken gemakkelijker zal kunnen bewegen en sneller zal kunnen reageren. Maar ook in de geest is de levenskracht iets, wat men uit zijn omgeving op zal moeten nemen.

Is dit voldoende?

x Ik mag dus konkluderen, dat men na de dood weer geestelijke energie op kan nemen?

Of zit de zaak nog anders in elkaar?

- Ja. Maar de geestelijke energie, die u tijdens uw leven bezat gaat daarom nog niet met de dood voor u teloor. Wat je daarvan hebt blijft dus in het ik aanwezig.

Wel moet ik hierbij aanmerken, dat zolang men in de stof leeft de mogelijkheid bestaat om een deel van de geestelijke energie waarover men beschikt bewust om te zetten in stoffelijke levenskracht. Na ede dood bestaat deze mogelijkheid echter langere tijd niet meer. Wat je dus hebt, zo mag ik wel zeggen, houdt je ook.

x Over welke voertuigen beschikt de mens voor en na zijn overgang?

- Voor de geboorte hebt u een geest met geestelijke voertuigen. Bent u een hogere geest, dan beschikt u vooral over een z.g. Lichtlichaam, behoort u tot b.v. de zomerlandsfeer, dan bezit u een gedachtenlichaam, een krachtlichaam en daarmee de mogelijkheid om, zo u dit nodig acht, een astraal voertuig op te bouwen.

Wie uit een hogere sfeer komt, zal dus eerst een deel van zijn kracht omzetten in de lagere geestelijke lichamen voor hij verder kan gaan inkarneren. Na de binding met een wordend lichaam bouwt elke geest zich ook een - voorlopig nogal vaag gevormd - astraal lichaam op.

Het astrale voertuig dat men opbouwt betekent dat, nu contact is gemaakt met een levensvatbare vorm in de materie, ook een levenslichaam kan worden opgebouwd, dat dan automatisch met en rond de vrucht begint te reageren op stoffelijke energiebehoeften. Het stoffelijk en geestelijk bestaan wordt hiermede gevoed, tot een voldoende identificatie is verkregen met het stoffelijke voertuig. Vanaf dat ogenblik bouwt zich bovendien het z.g. etherische dubbel op.

Bij de overgang laat u het stoffelijke lichaam acht er en daarmee het stoffelijke levenslichaam. Het astraal blijft nog even bestaan evenals het etherisch dubbel. Deze beiden vervallen echter nogal snel, meestal in een periode tussen de 10 en de 72 uren - een gemiddelde.

Tenzij men zich vanuit de geest bijzonder hierop richt, verliest men dus kort na de dood ook zijn astraal voertuig. De energien die in het lichaam en de genoemde voertuigen aanwezig was gaan te loor of wordt bij meer bewusten omgezet in een extra mogelijkheid voor het geestelijke voertuig, waarin men de eerste tijd zal leven.

Overigens kan gesteld worden, dat het levenslichaam soms nog enige tijd als vorm blijft behouden. In de meest ernstige gevallen kan dit nog rond een jaar standhouden - maar dan is hiervoor wel een plaats nodig waarin het kan bestaan, een verduurzaamd lichaam of iets dergelijks. Gemeenlijk echter gaat het onmiddellijk ten gronde en tenzij er bijzondere maatregelen zijn genomen om het te doen voortbestaan is de duur zover mij

bekend niet meer dan rond 3 weken maximaal. Is dit voldoende?

x Er is dus een geestelijk lichaam?

- Geen voertuig in de meer stoffelijke zin. De voertuigen van de geest kunnen het best omschreven worden als een veelheid van energie die door het bewustzijnsproces van het ik in beweging wordt gehouden op een wijze, waardoor het een t.a.v. de omgeving begrensde lichaam wordt.

De vibraties in dit veld kunnen nogal verschillen en lopen van betrekkelijke trage trillingen tot zeer hoge trillingen. In de eersten kunnen nog menselijke vormen en gedachten zonder meer worden uitgedrukt, maar de allerhoogste trillingen kunnen niet eens meer worden uitgedrukt binnen termen als "het meest verblindende witte licht".

Zoals gezegd is dit de laatste vraag die ik voor u zal beantwoorden. Na de pauze komt een andere spreker. Overigens bent u zeer vriendelijk voor mij geweest en hebt u zich tot het eenvoudig stellen van de vragen beperkt, maar uw gedachten voor u gehouden. Gezien de inhoud van sommige daaronder was dit zeer commendabel.

Soms dacht men ook: ik houdt het maar voor mij, want indien ik dat vraag krijg ik toch geen antwoord. Luister, wanneer een vraag volgens U niet volledig of niet juist is beantwoord hebt u heus het recht om mee te praten. Er is slechts één uitzondering: Zodra het gaat over zaken van geloof en gevoel is het aanvaardbaar, dat wij onze mening tegenover elkaar plaatsen. Maar een debat is dan niet mogelijk, daar andere dan alleen rationele argumenten dan de overhand hebben.

Ik had dat mogelijk beter aan het begin van de bijeenkomst kunnen zeggen, maar mogelijk hebt u er in uw contact met de tweede spreker nog iets aan.

Ik dank U voor uw aandacht en wens u allen nog verder een gezegende en aangename avond toe.

-0-0-C-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Wij zullen verdergaan met de vragen die nog voorliggen.

x Wat moet worden verstaan onder hades e.d.? Is het een tussenstadium van halfbewustzijn, waarin de mens onmiddellijk na zijn dood terecht komt? Zo ja, hoe strookt dit met sterfbedvisioenen waarbij de stervende reeds beelden opvangt uit de werelden van de geest?

- - Dat is nogal eenvoudig. Hades, Erebus, hel en al die andere begrippen zijn in feite geschapen door mensen op aarde, die hiermede hun medemensen een voldoende angst in proberen te boezemen om de volgzzaamheid van de gelovigen te bevorderen.

Dat de mensen dergelijke zaken dan in zich als een soort werkelijkheid gaan beschouwen impliceert, dat sommigen van hen na hun dood deze gedachten laten overheersen en dan inderdaad menen, daar terecht te zijn gekomen.

Wanneer je denkt . dat je de hel verdiend hebt en bovendien denkt te weten wat die ongeveer is, zo schep je door je persoonlijke verwachtingen een geheel eigen hel, compleet met portiers, stokers en al, wat daar verder volgens uw denken bijbehoort.

Anderen scheppen mogelijk een achtereenvolgende reeks van verschillende hellewerelden, waarin men door boogschutters, beulen e.d. mishandeld wordt tot men uiteindelijk het rad ver genoeg heeft doorlopen om weer in het licht te komen.

De werkelijk bewuste weet deel te zijn van het licht, zodat ik niet moeizaam tot het licht behoef te komen, dat het licht zelve deel is van mij. Hij zal dan niet kunnen lijden, zelfs indien in hem nog enige hellevoorstellingen leven. Want het licht geeft hem de vrede en de vreugde die hemel worden genoemd in bijna elk geloof.

Wat voldoende was volgens mij.

x Kan in bepaalde gevallen na de klinische dood de geest door injecties gedwongen worden in het reeds verlaten stoffelijk lichaam terug te keren? Of blijft de beslissing al dan niet terug te keren geheel aan de betrokkene?

- De keuze is natuurlijk altijd aan de betrokkene, maar niet zoals U denkt. Wanneer het koord, dat tussen stof en geest bestaat, eenmaal gebroken is, is terugkeer in dit lichaam normalerwijze niet meer mogelijk. Dit z.g. gouden koord breekt echter eerst werkelijk, wanneer een zodanig verval van cellen in de hersenen en bij de cortex heeft plaatsgevonden dat een afvloeien van de daarin behouden energien onvermijdelijk is geworden.

Dit betekent dat wanneer iemand klinisch dood is en dus geen ademhaling, bloedsomloop e.d. bezit dit koord nog niet verbroken is. Wat op zijn beurt betekent dat je, wanneer je er snel genoeg bij bent, zo iemand wel degelijk tot bewustzijn kunt brengen. Daad er in onze zin van het woord nog geen sprake is van een werkelijke dood, kan de geest dan inderdaad tot het lichaam teruggeroepen worden.

Mogelijk is er soms een overhaaste geest die denkt: je kunt mij wat. De mens kan het lichaam dan wel weer doen functioneren, maar de geest zal dan niet meer terugkeren. Het gevolg is, dat het lichaam wel enige tijd in leven kan blijven en desnoods kunstmatig lange tijd in leven kan worden gehouden, maar dat het bewustzijn niet terug keert en zonder verder medisch ingrijpen dus de dood intreedt na enige tijd zonder dat de patient tot bewustzijn kwam.

De oorzaak is dan in feite, dat de geest, de pulsator die het leven in bewuste vorm kan doen functioneren, niet aanwezig is. Er zijn gevallen bekend waarbij men met de geest in contact kon treden. Hierdoor keerde na enige tijd het bewustzijn wel terug en werd het leven nog kortere en enkele malen zelfs langere tijd schijnbaar normaal voortgezet, ofschoon de persoonlijkheid toch enige veranderingen ondergaan had. Voldoende?

x Het is mogelijk, dat iemand jarenlang buiten bewustzijn is. Waar is in die tijd de geest?

- Die kan zoveel doen. Gemeenlijk leeft een dergelijke geest gedurende deze periode ofwel in een eigen gedachtenwereld danwel heeft zij contact met wezens uit desnoods verschillende sferen. Zelfs kan zij daarnaast of gedurende het merendeel van de periode van bewusteloosheid waarnemingen doen op uiteenliggende plaatsen in de menselijke wereld.

Ik wil er aan toevoegen dat vooral in het laatste geval, maar in mindere mate ook in de andere genoemde gevallen, de geest in kwestie deze situatie zal moeten aanvaarden. Want op het ogenblik dat een dergelijke entiteit over voldoende bewustzijn en innerlijk licht kan beschikken, heeft zij de mogelijkheid om alle bestaande bindingen tussen lichaam en geest - die in dergelijke gevallen toch al zwak pleegt te zijn - vanuit zich of door beïnvloeding van de mensen op aarde te verbreken.

x Men zegt dat dieren die overgaan terugkeren naar de groepsziel. Hoe is het nog mogelijk dat overgegangene huisdieren dan nog soms veel later door helderzienden in hun oude omgeving waar worden genomen?

- Een groepsgeest bestaat altijd, ook voor groepen mensen. Een groepsziel, waartoe alle delen steeds weer terugkeren na het einde van een stoffelijk bestaan is echter alleen mogelijk, wanneer een bepaalde graad van persoonlijke ontwikkeling en herinneringsvermogen nog niet bereikt zijn. In alle andere gevallen blijft de persoonlijkheid geestelijk bestaan,

ook al zal het vorm-besef soms snel verbleken en een nieuwe inkarnatie plaats vinden.

Dit betekent, dat een hond, een kat, een paard, een olifant - om enige voorbeelden te noemen uit een grote veelheid - na de dood besef blijven behouden van hetgeen zij zijn geweest.

Hebben zij nu een emotionele binding die hun instinktwaarden teboven gaat, dan zal deze emotionele binding voor hen tegelijk een band vormen met sferen van een hoger bewustzijn.

Daar hun leven op aarde echter door gewoonten werd bepaald zal een kontakt opnemen met de stof voor hen betekenen, dat zij daarin terug vallen. Slechts onder grootste inspanning kan een geest die een dierlijke inkarnatie achter zich heeft op andere en meer bewuste wijze de wereld van de mensen benaderen. Maar toch zal dit bij uitzondering, b.v. om te helpen of te waarschuwen, wel eens gebeuren.

Maar meestel blijft het bij een voor helderzienden kenbaar lopen door de oude ruimten en desnoods even zien, of de baas soms het bakje heeft neergezet - daar voeden voor dieren een sterk bewijs van liefde, zorg en het bestaan van een band pleegt te betekenen en als uiting van de ervaren genegenheden wordt beschouwd.

Let wel: het wereldbeeld van dergelijke dieren is hen geheel eigen en wordt niet bepaald door anderen dan het eigen ik. Voor b.v. mieren liggen de zaken al weer heel anders. Ofschoon ook mieren enige persoonlijke kwaliteiten plegen te bezitten, zijn zij wat hun bewustzijn betreft deel van een al-bepalende telepathische gemeenschap. Geestelijk gezien is er dus in veel mindere mate sprake van persoonlijke belevingen en kwaliteiten. Een dergelijk wezen wordt na de dood gemeenlijk geabsorbeerd door het geheel van de levenskracht en bewustzijnkracht waartoe het behoort. Hierdoor is de kans, dat zich een leven in de zelfde soort herhaalt, veel groter geworden. Een mier die sterft zal zeer waarschijnlijk zelfs binnen het eigen volk of een deel daarvan inkarneren en de bezieler van een pop, een levensvatbaar gebleken eitje, worden.

Een vlo b.v. kan tijdens zijn leven gekke sprongen maken, maar bezit te weinig persoonlijk besef en een te grote instinkt-drang om na de dood nog een werkelijk geheel persoonlijk bewustzijn te kunnen behouden. Daar er echter geen groepsmentaliteit bestond, zal inkarnatie in andere levensvormen van gelijke waarde denkbaar worden.

Het komt echter nogal eens voor, dat meerdere van dergelijke "zielen" in de periode tussen stoffelijke levens zich vermengen. Dan is een inkarneren in grotere, maar nog steeds voornamelijk door instinkten gedreven wezens met geringe persoonlijke ontwikkelingsmogelijkheden denkbaar.

Is dit voldoende?

Wc. 'Is groepsgeest dan een persoonlijkheid, waarin het individue bij het sterven opgelost wordt?

- Uitdrukkelijk niet. De groepsgeest kan een veel hoger bewustzijn bezitten dan het leven, dat zij beschermt en beheert. De groepsziel is de gemeenschappelijke levenskracht van de soort, waarover de groepsgeest een soort gezag heeft.

Eenmaal ontstaan individuen blijven in zekere mate zichzelf. Maar bij gebrek aan persoonlijk bewustzijn op aarde zal er geen eigen activiteit zijn na de dood. Deze wordt dan door de groepsgeest geleid tot een nieuwe inkarnatie heeft plaats gevonden, terwijl de groepsgeest ook de stoffelijke eigenschappen en ontwikkelingen in de soort voor een groot deel kan beheersen.

Is er sprake van een beperkt bewustzijn, dan is het mogelijk, dat de eigen belevingen - waarvan slechts een klein deel "herinnerd" wordt maar die wel konditionerend hebben ingewerkt - er voor zorgen, dat de entiteit bij een ander dan de eigen groep beheersende geest terecht komt.

Zo zou het mogelijk zijn, dat verschillende niet tot de eigen groep van een rasse of groepsgeest behorende entiteiten daarin worden opgenomen op een wijze, waardoor zij binnen het geheel een eenheid gaan vormen. Wordt die bewaard, zoals ik reeds sprekende over de vlo probeerde duidelijk te maken, dan kunnen meerdere van deze "zielen" met hun zeer beperkte bewustzijnsmogelijkheden te samen toch een eenheid vormen die b.v. kan inkarneren in een hond.

De keuze is hier geheel willekeurig en werd bepaald door het feit dat ik het leuk vindt, wanneer een vlo, die altijd een hond heeft gebeten nu zelf eens op gelijke wijze door vroegere soortgenoten gebeten wordt en wanhopig terugkrabbelt...

Zo heel gek is dat trouwens niet. Een groepsgeest - een groepsziel is de een soort bezielende kracht en dus heel iets anders, want daarin ligt verder geen bewustzijn - is een persoonlijkheid. Maar deze persoon kunt u zich het beste voorstellen als de beschermer van een bepaald gebied van bewustzijn. Op basis van het aanwezige bewustzijn en de mogelijkheden daartoe in de leden van de soort bepaalt de groepsgeest b.v. de instinktdrang en eventuele mutatiemogelijkheden binnen de soort.

De groepsgeest houdt zich dus in feite bezig met de voertuigen en de mogelijkheden daaraan - geestelijk en anderszins. Wanneer een voertuig teniet gaat kan het daarin levende ego dermate zijn ingesteld op de normen, die die groepsgeest hanteert, dat ook geestelijk sprake is van een terugvallen op deze "leider". Is er een afwijking van besef, dan zal de entiteit altijd zoeken naar een "leider" die het meest harmonisch is met eigen inhouden.

Het is dus mogelijk, dat een ego zich, op grond van ervaringen, steeds weer bij andere groepsgeesten aansluit, bij een volgende inkarnatie door dezen geleid en bepaald wordt en zo tot een steeds hogere vorm van leven en persoonlijk bewustzijn komt. Wat hoop ik voldoende is.

x Inkarneren ook mensen voornamelijk terug in hun eigen gemeenschappen? Blijven b.v. zuid-amerikaanse indianen steeds bij deze groep of is er een mogelijkheid, dat zij elders inkarneren bij modernere volkeren?

- Wat is "modern"? Wanneer ik uw modernste ontwikkelingen zie, blijken dezen zo oud te zijn als die in Atlantis tijdens de gevarenperiode kort voor de eerste ramp.

Een mens is een mens. En aangezien een zuidamerikaanse indiaan, een bosjes man e.d. vanuit geestelijk standpunt dezelfde belevingsmogelijkheden bezit, emoties doorloopt enz. als alle andere mensen, kan hij op grond daarvan in elke mensengroep inkarneren.

Bedenk dat, ofschoon de uiterlijke vormen verschillen, de gevoelens en belevingswaarden in wezen gelijk zijn en blijven. Het feit, dat men zich als geest delen van het stoffelijke bestaan herinnert en dus a.h.w. op bepaalde gebieden een soort scholing, een zekere voorkennis bezit, kan mede bepalend zijn voor de inkarnatiemogelijkheid, die men zoekt.

Een geest zal gemeenlijk geneigd zijn een toekomstig leven te kiezen waarin hij meent nog iets te kunnen doen met in een vorig leven verworven vaardigheden en mogelijkheden. Maar dan kan een zuidamerikaanse indiaan evengoed verkiezen te inkarneren bij een boswachter in Nederland of bij de klergazen. Maar als hij in zijn leven veel handel dreef met anderen kan hij evengoed als goed uitgangspunt een inkarneren in het gezin van een beursmakelaar verkiezen. Voldoende?

Nogmaalsij de inkarnatiemogelijkheid is dus niet gebonden aan de uiterlijke vormen en kwaliteiten, maar aan de innerlijke mogelijkheden plus de eigen visie op menselijk leven en wereld. Het is deze voorkeur plus het aanwezig zijn van daarmee harmonische eigenschappen bij de ouders, waardoor de inkarnatiekeuze gemeenlijk wordt bepaald.

x Wat dient verstaan te worden onder het hogere ik, dat geen deel heeft aan inkarnatie?

- Ik weet werkelijk niet, waar jullie al die vragen vandaan hebben gesleept. Enfin, luister dan maar:

Uw werkelijke wezen bestaat buiten ruimte en tijd zoals u die kent. Het werkelijke ik kan dus nooit geheel in verschijning treden in ruimte en tijd, omdat daarbij nu eenmaal beperkingen van zijn optreden, die het gehele wezen een daarin leven onmogelijk maken. Is dat zover duidelijk?

Het werkelijke ik is het geheel van alle mogelijkheden, waarvan men in een stoffelijke persoonlijkheid slechts een deel kan realiseren. Maar ook alle mogelijkheden van geestelijk leven waarin men nog tijd kent omvatten slechts een deel van het werkelijke ik, dat daarin echter wel ervaringen kan opdoen. Hetgeen wij op aarde en in bepaalde sferen als ego omschrijven is dus alleen maar een projectie van een deel van een groter geheel.

De bron van deze projecties is het werkelijk ik, dat dus niet zelf in ruimte en tijd leeft en daaraan ook niet gebonden kan zijn. Hierdoor kan het zich binnen dergelijke beperkingen nimmer geheel manifesteren.

x Wil dit zeggen dat een deel van het ik, dat hier op aarde bestaat gelijktijdig ook voortleeft in de geest?

- Wanneer u op aarde leeft, leeft een deel van uw wezen gelijktijdig in de geest. Het valt wel niet bepaald op, maar daarom is het nog niet anders. Uw werkelijke wezen leeft bovendien nog in een toestand of wereld, die heel wat meer omvat en heel wat verder gaat dan alles, wat voor een mens voorstelbaar is en dan ook niet op redelijke basis omschreven kan worden.

Je moet het als volgt stellen: Wat u nu bent is een projectie van het werkelijke ik. Maar dit werkelijke ik is gekoncentreerd op deze projectie waardoor het bestaan daarvan en de reactiemogelijkheid in de werkelijke, tijd en ruimteloze wereld t.a.v. verschijnselen waarmede nog een tijdsbegrip gemoeid is, zal afnemen.

In de eigen toestand kan het ik eveneens beschouwd worden als beperkt t.a.v. eigen normen op het gebied, dat door de concentratie op de projecties wordt beheerst.

Moeilijk? Hebt u wel eens een boek zitten lezen dat heel erg boeiend was? De melk kookte ondertussen over, er werd gebeld, iemand sprak tot U en u reageerde alleen met een "jaja" zonder te luisteren, zodat ook daarbij weer het een en ander misging? Ja?

Zo moet U het u ongeveer voorstellen, wanneer het werkelijke ik verdiept is in een projectie. Het deel van het ik, dat zich hiermede bezig houdt is dus a.h.w. minder aanspreekbaar geworden op het eigen vlak van bestaan. Voldoende?

x Wil dat niet zeggen, dat je in feite toch op aarde bent, omdat de rest van je wezen niet werkzaam is?

- De rest is wel degelijk normaal actief. Maar het is moeilijk u iets duidelijk te maken omtrent tijdloosheid. Wanneer u denkt aan gelijktijdigheid komt u er nog het dichtste bij.

Sterk vereenvoudigd kan ik mogelijk wel iets duidelijk maken door het reeds begonnen voorbeeld wat verder door te zetten. U zit nog steeds ingespannen te lezen en hebt dus niet in de gaten, dat ondertussen achter U de kat op de kast is geklommen. Hier dier gooit een vaas af, die na korte tijd de top van uw hoofd bereikt. Wat u daarna opeens beseft en zegt staat zeker niet in het boek, ook al kunt u zich daarin mogelijk nadat u tot rust gekomen bent opnieuw gelijkelijk intens verdiepen.

U zoudt dus kunnen stellen: de concentratie op de projectie kan wel degelijk verbroken worden. Er is dus nog steeds sprake van een contact met het eigen vlak van bestaan.

Het deel dat zich met de projectie bezig houdt is in zijn vermogen

tot reageren op dit vlak echter wel beperkter. De impulsen die nodig zijn om een reactie van u op eigen vlak te verkrijgen vanuit dit deel van het ik zijn dus zeker sterker dan die, welke een reageren mogelijk maken voor die delen van het werkelijke ik, die niet geprojecteerd zijn.

x Met dit geprojecteerd zijn bepaald je dus in feite je eigen dood?

- Je bepaalt door het begin van de projectie mede de omstandigheden die daarin optreden en zo in zekere zin ook alle omstandigheden en psychische reacties, die op de duur het einde van de projectie - de dood - veroorzaken.

Dit betekent nog niet, dat je dus je eigen dood bepaalt in tijd, vorm of gebeuren. Wel bepaalt men vanuit zich, dat de projectie aan zijn doel voldaan heeft, niet interessant meer is, zodat daaraan steeds minder aandacht gegeven zal worden.

Het gevolg daarvan is gemeenlijk wel, dat de projectie ten einde loopt, maar onder omstandigheden kan dit nog jaren duren. Er zijn dus mensen, die in feite reeds lang dood zijn, maar die uiterlijk en volgens de normen van uw wereld nog steeds voortleven. Soms hebben dergelijke mensen op aarde dan zelfs nog heel hoge ambtelijke posities of beheren banken e.d., maar op aarde valt zo iets niet op.

Aan de andere kant zal een toenemende integratie tussen projectie en tijdloos ik kunnen voeren tot een volgens alle regels onmatige en onwaarschijnlijke verlenging van het stoffelijke bestaan. Een verschijnsel dat men op aarde meestal alleen kent uit overleveringen omtrent z.g. ingewijden.

Het is anders op aarde soms best leuk: U neemt een lening om een boot te kopen bij een bank, waar dan weer mensen zitten, die U in de boot nemen. Wat de zaak maakt tot een soort wederkerige pleziervaart, waarvan u allen de gehele kosten moogt betalen, of u meevaart of niet.

x Een mystieke ervaring zou een ontmoeting kunnen zijn met het hogere ik, is dat inderdaad zo?

- Ja.

x Hoe wordt de relatie tussen het geïncarneerde ik en het ware ik nadde overgang?

- Het geïncarneerde deel van het ik heeft een voorstellingswereld opgebouwd. De projectie blijft voortbestaan, nu in andere omstandigheden, maar het wereldbesef e.d. door de projectie opgebouwd blijven hierin bestaan en spelen nog steeds een rol, ook wanneer het besef nu van het aardse aanmerkelijk kan verschillen en in het geheugen hiaten ontstaan.

Het werkelijke ik begint dus wel aan een nieuw hoofdstuk, maar het is nog altijd het zelfde verhaal.

Het hogere ik zal door dit alles - zeg maar gelijktijdig - eigen wezen beter gaan begrijpen en tevens zijn besef van het hoogste in alle bestaan weer kunnen gaan afronden.

Blijken er in dit laatste besef nog onmogelijkheden of hiaten voor te komen, dat zullen dezen in de projectie mede verwerkt worden in de hoop, dat hierdoor een werkelijk algeheel beseffen eindelijk bereikt wordt. Eindelijk als een voor u begrijpelijke term. Want voor het ware ik is alles zeg maar gelijktijdig. Eigen hoogste beseffen en zelfs eigen bestaan zijn mede afhankelijk van alle projecties waardoor het ik op bewuste wijze zichzelf kan zijn.

Kortom: alle voor ons afzonderlijke bestaansfasen in tijd, ruimte, sferen zijn voor het werkelijke ik een geheel. Ik spreek dus vanuit een tijdgebonden standpunt, wanneer ik stel, dat de aangevulde projecties hiaten op kunnen vullen. ALLES IS GELIJKTIJDIG AANWEZIG.

Elke fase is noodzakelijk, elke vorm, elk probleem is deel van het geheel, dat slechts zo kan bestaan door alle delen. U dient dus te beseffen, dat mijn uitleg een benadering is, maar nooit op een voor u begrijpelijke wijze de werkelijkheid geheel kan weergeven.

- x Wordt de mens bij elke uittreding geleid door zijn hogere ik ?
- Bij uittreding komt een deel van het ik, n.l. krachten die tot de geest en de levenskracht behoren, in een andere toestand te verkeren. Mogelijk betreedt men op deze wijze een andere wereld, maar noodzakelijk is dit niet.
- Hierbij is het hogere ik wel deel van de beleving, maar het zal die beleving niet leiden en bepalen. U ziet het hogere ik als een invloed die werkzaam is in de tijd, maar dit is niet geheel juist. Het is eerder een soort tijdloos probleem, dat zichzelf oplost door geformuleerd te worden op het niveau van het tijdloze zijn.
- Voor het hogere ik is dit een gelijktijdig zaak: eigen bestaan erkennen is gelijktijdig het probleem van eigen bestaan oplossen. Voor u echter toont zich tot proces als een ontwikkelingsgang die vele uittredingen, vele malen bestaan in verschillende geestelijke werelden en zelfs vele inkarnaties in de stof omvat.
- Bij uittredingen kan men het hogere ik dus wel beschouwen als de gever van de kracht, waardoor deze mogelijkheid ontstaat - zoals voor het gehele leven - maar het is geen leidende of zelfs ervaringen bepalende invloed.
- x Mag ik, uitgaande van uw voorbeeld, dus aannemen dat de aandacht van het hogere ik op het boek blijft gekoördineerd tijdens de uittreding?
- Ja. De uittreding is een gebeuren dat als intermezze beschreven staat in het boek. De lezer constateert wat hij leest, verrijkt mogelijk zijn bewustzijn door het gelezene, maar probeert zeker niet, aan alles wat in het boek geschreven staat leiding te geven, zodat het volgende hoofdstuk anders gaat verlopen.
- x Kunt u ook zeggen of de meesters Moria en Khoot Humi op aarde hun verblijfplaats hebben en als zodanig hier ook nog werkzaamheden hebben? Dit naar aanleiding van het theosofisch centrum te Atjah(?). Blijft dit als krachtcentrum behouden?
- Laat mij het als volgt stellen : De beide meesters zijn zoals u mogelijk reeds weet niet zuiver materieel werkzaam. Zij maken nog steeds deel uit van de actieve leden van de Witte Broederschap en zijn ook nog steeds deel van iets wat je een soort inwijdingsketen zou kunnen noemen.
- De krachten waarover u spreekt kunnen alleen ontstaan door een wisselwerking tussen de mensen op aarde en de eigen sfeer en kracht van dergelijke meesters.
- Wanneer ik het zo formuleer zal het u waarschijnlijk duidelijk zijn dat het niet mogelijk is te beweren, dat een dergelijke kracht alleen in een bepaald centrum bestaat en elders niet, terwijl de werking van het centrum op zich afhankelijk is van de geestelijke toestand van hen die daar aanwezig zijn.
- Persoonlijk ben ik geneigd te stellen, dat er in bepaalde z.g. geestelijke centra op aarde zoveel over dergelijke krachten wordt gepraat dat zij juist daar niet tot ontwikkeling kunnen komen.
- In hoeverre dit laatste op het door u genoemde centrum van toepassing kan zijn, moet u zelf maar uitmaken. Maar het door mij gestelde geldt zeker niet alleen voor een theosofisch centrum. Om een voorbeeld te geven: In vele parlementen spreekt men nog het meeste over democratie en juist daardoor laat men haar het minst tot zijn recht komen.
- In kerken spreekt men voortdurend over alles, wat God van de mens verlangt en daardoor ontwerpen zij systemen, waardoor de ontduikingen van de goddelijk genoemde wetten - die onvermijdelijk worden - voor henzelf wistgevend worden. En zo kan ik nog wel even doorgaan.
- x Kunt u iets zeggen over de bouw van de pyramiden? Men zegt, dat dezen alleen met mankracht gebouwd zijn, maar volgens mij waren de blokken steen daar te groot voor.

- Volgens mij zou het zeker mogelijk zijn, dergelijke bouwwerken op te richten met mankracht, mits men gebruik maakt van het hellings-systeem en takels. Vergeet niet, dat men in de dagen dat de pyramiden gebouwd werden praktisch over onbeperkte mankracht kon beschikken in de vorm van slaven. Wat bovendien voordelig was, omdat dergelijke werkrachten geen cao kenden.

In feite werd er gebruik gemaakt van een vorm van zonnemagie. Hierdoor is het onder bepaalde omstandigheden en gedurende beperkte perioden mogelijk de werking van de zwaartekracht te verminderen. Hierdoor werd het mogelijk zeer grote lasten met minder moeite en mankracht - ofschoon men wel zorgvuldiger te werk moest gaan - te verplaatsen.

x Nog een vraag over suikerziekte. De ogen kunnen achteruitgaan en soms wordt men zelfs blind. Mag men peen eten en bepaalde sappen drinken, want dezen zijn goed voor de ogen.

- Wanneer de zieken zich verder geheel van enige suikeropname onthouden mogen zij inderdaad ook wel wat wortels eten. Zij kunnen verder ongeveer hetzelfde bereiken door caroteen te gebruiken mits dit met mate geschiedt.

Wanneer je hiervan teveel gebruikt kan overgevoeligheid van de ogen optreden waardoor je wel desnachts goed kunt zien, maar overdag niets. Ook treedt bij overmatig gebruik een verkleuring van de huid op.

Het is en blijft echter mogelijk door een regelmatig tot zich nemen van caroteen een verbetering van gezichtsvermogen te bereiken. Maar ook zouden mensen, die slechter gaan zien, meer aan ooggyrnastiek moeten gaan doen.

Hierbij besteedt men elke dag minstens 2 maal 5 minuten aan pogingen tot afwisselend scherp zien van letters of kleine voorwerpen, die geplaatst zijn op afstanden van 50 c.m., 1 m., 2 tot 2½ m. en eventueel nog een punt op grote afstand - kerktorenklok b.v. of iets dergelijks mits dit binnen uw bereik is.

Het zien op de kleinere afstanden kunt u echter ook binnenskamers oefenen. Hierdoor kunt u uw ogen gewennen om ondanks vertraging van reactie en instelmoeilijkheden die reeds zijn opgetreden, sneller en juister te reageren. Hierdoor kan men veelal de vermindering van gezichtsvermogen tenminste gedeeltelijk opheffen.

Dit geldt niet voor het z.g. loslaten van de lens en de vertroebeling van het oogvocht. Daaraan kunt u zelf niets en de beste deskundige alleen operatief of op langere termijn iets doen.

x Hoe gebruikte men zonneenergie om de zwaartekracht op te heffen?

- Ik sprak van zonnemagie en niet van zonne-energie. De magier gebruikt middels concentratie krachten, die hij aan de zon toeschrijft, komt in een toestand van semitrance te verkeren en kan zo invloed uitoefenen op het gewicht van grote voorwerpen of mogelijk kleine voorwerpen zonder meer verplaatsen.

Wanneer meerdere geschoolden middels instelling, inkantaties en andere magische formules te samen dergelijke krachten opwekken, zal het voorwerp waarop zij hun krachten richten bijna geen gewicht meer bezitten en dan met behulp van anderen op in verhouding eenvoudige wijze verplaatst kunnen worden. Dit kan op afstand gebeuren. Denk aan een kruising tussen telekinese en de wijze, waarop een magnetiseur zijn sujetten op afstand kan beïnvloeden.

Wat hopelijk voldoende is. Ik moet n.l. afscheid van u gaan nemen. Ik dank u voor uw aandacht en wens u verder een goeden avond.

(bekort)

d.d. 31 augustus 1979